

Magolcsay Nagy Gábor

Szingularitáriánus elégiák

Klón

A csíratartály homályában gyarapodik. A mesterséges méh zseléje a növekedési faktor kulcsa. A kívánt archetípustól függően a köldökzsinóron át mézharmatot, homokot, neutrínót, higanyt, plazmát, sót, neont vagy fibrin pumpálnak a magzat testébe, amelynek belső világítása ettől felerősödik, *sorsválasztása elrendelődik*. Egy új taxon filogenezisének kezdete. A biofal mögött az anyaszörnyek anyja néha végignézi, ahogy egy magzat a zselé mérgében megfullad. Az anya alig hallhatóan hisz. Sem emlékei, sem szavai, sem vágyai nincsenek. Példamutató halált teremt éppúgy, mint az életre vigyázók és a galaxisokkal megrakottak, mint az életre vágyók és a kortalan vízholdok körül gyülekezők – türelemből és reményből, bambuszakarral.

Begotten-gráf

Versek és zsbongó csillagok! Egy bomlásra keltett faj és az idő ura vagyok. Az önmagából kibújva szárba szökkenő és az anyaméh raktáraiban emlékezni készülő. A gyönyör teljességében és a mosoly leplezetlen vonzásában őrzöm a tűz megszelídítésén töprengők szemében gomolygó kambriumi csöndet. Testem a versben vibráló szükség szülötte. Naptest, mely végül holdat ér. Kioldja magából a nyelv mágikus sejtjeit, és elvándorol. Megismeri a vénák falába rejtett harmóniát: az elvágódást és a táguló idő labirintusát, ahol a káosz a változékonyság záloga, és epileptoid görcsű sűrűsödik minden jövőre kérdező. Ideje kétségbeesnem. Lejár az álom, növények imákat hadarnak az evolúció felé. Én, ásványi csöndben lángoló ábécé, az örökkévalóság dokumentumai között hamis teremtés metaforáira emlékezem. Kibontakozom a test maradványaiból, fölkeltem majd kioltom annak utolsó ösztönét.